

דף נב.

עין משפט א.ב.ג.

אה"ע סימן קסו סעיף ב

ב. מן התורה א"צ לקדש את יבמתו אלא בא עליה, אבל חכמים תיקנו שלא יבוא עליה אלא עד שיקדשנה בפני עדים בכסף, או בשטר והוא הנקרא מאמר. וצריכה ג"כ חופה אחר הקידושין כמו שאר אשה.
 ג. יכול היבם לעשות מאמר ע"י שליח. ואם בא עליה בלי מאמר קנה וא"צ לחזור ולקדשה, אבל מכין אותו מכת מרדות על שעבר על דברי חז"ל פ.

עין משפט ד.ה.ו.

אה"ע סימן כו סעיף ד

ד. ו. קידש אשה בלא שידוכין, או רק בכיאה, או בשוק, מלקין אותו. ולא נוהגין להלקות על המקדש בלא שידוכין.

עין משפט ז.ז.

אה"ע סימן קמא סעיף פז

ז. עא. המבטל גט לאחר ששלחו לאשתו, וכן המוסר מודעה על הגט, מכין אותו מכת מרדות שגורם ממזרים בישראל פ.

עין משפט ט.

ח"מ סימן ה סעיף ה

ה. יא. אפי' בשליח בי"ד אסור לנהוג בו קלות ראש, והמצערו בי"ד

ע. קידושין דף י"ב ע"ב כרבא שם, ומה שלא נוהגין להלקות על המקדש בלא שידוכין כ"כ הטור בשם הרא"ש ועיין בב"י.

פ. מקידושין י"ב שרב מנגיד עלה, ורמב"ם.

צ. ודוקא אם ישנם עדים שציערו או ביזהו, אבל בלי עדים נאמן רק לנדונו ואע"פ שזה חמור יותר ממכות כ"כ הסמ"ע. ועיין בקידושין י"ב ע"ב מהא דרב מנגיד. ובשליח של דיין יחיד שקיבלוהו עליהם אם יש לו דיין שליח בי"ד עיין בספר פעמוני זהב (אנקאוה) מה שהאריך בזה ובפשטות לדברי הסמ"ע בסי' ג' ס"ק ז' מועיל ויש לו דיין שליח בי"ד.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

רשאים להכותו^ז מכת מרדות. והוא נאמן כשניים להעיד שביזהו כדי לנדותו.

הגה: יב. שליה בי"ד אין בו ק איסור לשון הרע, והשליח עצמו יכול לעשות דין במסרב לבוא לדין ר להכותו, ואם הזיקו עי"ז פטור.

עין משפט י. חר"מ סימן פז פעיף ט

יד. אלו דברים שבין שבועה דאורייתא לשבועה מדבריהם. מי שנתחייב שבועת התורה ולא רצה לישבע, בי"ד יורדים לנכסיו ש ונותנים לתובע מה שתבע.

ומי שנתחייב שבועה מדבריהם ולא רצה לישבע, אם הוא מהנשבעים ונפטרים^ח כמו הנשבעים על טענת שמא או שבועת היסט בי"ד מנדין אותו שלושים יום, לא בא ולא תבע התרת נידויו, מכים אותו מכת

ק. נלמד בגמ' בפ' אלו מגלחין ממה ששנאמר העיני האנשים ההם תנקר לא נעלה, וידע משה שסיפרו לו השליחים, סמ"ע. ועיין בספר פעמוני זהב מה שמקשים העולם ע"ז ומה שתירץ.

ר. ואפי' שבידו להציל בענין אחר כ"כ הסמ"ע, אולם הר"ן בפרק המניח חולק עיין פ"ת ס"ק ו'.

ומש"כ דאם הזיקו פטור הוא מרי"ו נתיב ל"א חלק ב' ונ"י ריש פרק המניח ועיין עוד בשו"ע סי' י"א.

ש. מסקנת הגמ' בשבועות מ"א ע"א.

ת. שם כרבנן דפליגי על ר' יוסי, ואם תפס החוב מהנתבע שחייב שבועת היסט אין צריך להחזיר לו עד שישבע לו היסט, נתיבות בחידושים ס"ק י"ב מאו"ת ס"ק כ"ד. ועיין בסמ"ע ס"ק כ"ב ובפ"ת אות י'.

וכתב הסמ"ע בס"ק כ"ב בשם הר"ן דדוקא תפס מעות אין מוציאין מידו אבל תפס מטלטלין מוציאין מידו, וכך כתב המחבר באבהע"ז סי' צ"ו סעיף י"א, ש"ך ס"ק כ"ד.

א. אבל אין מכין אותו עד שתצא נפשו כדין המסרב לפרוע כמו שכתבו הטור והמחבר בסי' ע"ג וסי' צ"ז, שהתם נתחייב ודאי ואינו רוצה לפרוע, משא"כ כאן שאינו חייב בודאי סמ"ע ס"ק כ"ג.

מרדות א ומתירים לו נידויו ואין יורדים לנכסיו.

הגה: ומותר לקרוא אותו עבריין שהרי עובר על דברי חכמים.

עין משפט מ. אה"ע סימן קסו סעיף ב

ב. מן התורה א"צ לקדש את יבמתו אלא בא עליה, אבל חכמים תיקנו שלא יבוא עליה אלא עד שיקדשנה בפני עדים בכסף, או בשטר והוא הנקרא מאמר. וצריכה ג"כ חופה אחר הקידושין כמו שאר אשה.

הגה: ג. יכול היכם לעשות מאמר ע"י שליח. ואם בא עליה בלי מאמר קנה וא"צ לחזור ולקדשה, אבל מכין אותו מכת מרדות על שעבר על דברי חז"ל ב.

עין משפט נ. אה"ע סימן לב סעיף א.ב.

א. כתב על הנייר, או אפי' על חרס הרי את מקודשת לי^א, ובלבד שימסור זה בפני עדים^ב, אע"פ שאין בנייר או בחרס שוה פרוטה. וצריך לכתוב אותו לשם האשה המתקדשת כמו בגט, ואם כתבו שלא לשמה אינה מקודשת^ה.

ב. והוא שבא עליה בפני עדים מהרמ"א ועיין בגאון אות ט'.

ג. כתובות ע"ד ע"א.

ד. ובלבד שימסור בעדי מסירה כגט, כמבואר בס"י קכ"ד דזה דבר שיכול להזדייף. ובפני עדים, ובס"י קל"ג מובאת דיעה דמהני אף בלי עדים, וסגי בעדי חתימה למאן דסבר אף עדי מסירה כרתי עיין בח"מ.

ה. אם לא שהשטר שוה פרוטה דמקודשת מצד הנייר, אלא אם כן אמר לה בפירוש שאינו מקדשה בכסף אלא בשטר.

ו. רא"ש, ואם מינתה שליח ואמרה לו שילך ויודיע לבעל שרצונה להתקדש, לדעת הרמב"ן לא מהני, והביאו הב"י, מטעם דהוי כאומר אמרו דלא מהני בגט כיון שחסר בלשמה וה"ה הכא דאמרו מגרע בלשמה.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

א. ב. שטר קידושין אינו כותבו אלא מדעתה^ו, כתבו שלא לדעתה, ספק מקודשת. ויש מי שאומר שצריך להזכיר שם האיש והאשה בשטר כמו בגט^ז.

אה"ע סימן לב פעיף ב.

ב. אף על פי שהשטר פסול לקדש בו, שמין את הנייר, אם יש בו שוה פרוטה, מקודשת. ואם לאו, הרי זו ספק מקודשת.

עין משפט ע. אה"ע סימן קע פעיף א

א. א. היבמה שנתן לה היבם גט כריתות, פסלה ופסל צרותיה עליו ועל שאר האחים, מדבריהם. וכל גט שפוסל אשתו מכהונה, פוסל יבמתו מהיבום, ואינה מותרת לזר, עד שיחלוץ לה.

עין משפט פ. אה"ע סימן ו פעיף א

א. א. כהן אסור מן התורה בגרושה, זונה, וחללה^ח. ומדרכבן אסור גם בחלוצה. וע"כ אם נשא בדיעבד ספק חלוצה^ט אין מוציאים אותה.

א. ב. ספק גרושה^י בין מהנישואין בין מהאירוסין, ואפי' ריח הגט פוסל בכהונה^כ. וריח הגט היינו כגון שגירשה רק ממנו^ל או נתגרשה מכח קול^מ שיצא עליה שמקודשת לפלוני. אבל גירושין על תנאי ולא נתקיים

ז. משו"ת הרשב"א.

ח. מגמ' יבמות כ"ד.

ט. משמע מהשו"ע דגזרו לכתחילה גם על ספק חלוצה לכהן ועיין ברש"י יבמות כ"ד.

י. מספק דאורייתא לחומרא, לא כן בספק חלוצה שזה ספק בדרכבן.

כ. ואם נישאת תצא כ"כ בח"מ.

ל. משום שכתוב ואשה גרושה "מאישה" אפי' שאינה גרושה אלא מאישה בלבד לא יקחו.

מ. והיינו מכח חומרא הצריכו גט. והמרדכי מביא להקל לכהונה משו"ת הרשב"א כ"כ הח"מ.

נ. יבמות נ"ב ע"א מרמי בר חמא.

התנאי ואח"כ בעלה מת והיא אלמנה אין בגט שהיה על תנאי אפי' ריח הגט. ולפי"ז רשאי גם הכהן לגרש אשתו על תנאי ואם לא נתקיים התנאי חוזרת אליו.

עין משפט ז. אה"ע סימן קלב פעיף א

א. אמר לסופר כתוב גט לארוסתי לכשאכניסנה אגרשנה, וכנס וגירש בגט זה מגורשת^ז, כיון שבשעת כתיבה כשהיתה ארוסה היה בידו לגרשה, ובלבד שיהיה בגט זמן הנתינה, אבל אם כתב בו זמן הכתיבה פסול, שמא יאמרו גיטה קודם לבנה^ח.

דף נב:

עין משפט א.ב. אה"ע סימן קלב פעיף ב

ב. ציוה לכתוב גט לגרש בו אשה בעלמא ואמר לסופר כתוב לי גט לכשאכניסנה אגרשנה אינו גט, גם אחרי שכנסה^ט. ואם היא יבמתו ואחר שיבמה גירשה בו הרי זו ספק מגורשת.

עין משפט ג. אה"ע סימן קע פעיף טו

טו. עשה מאמר ביבמתו ואח"כ נתן לה גט לזיקתה, פסלה עליו ועל כל האחין, וצריכה גט למאמרה וחליצה לזיקתה. (ואם נתן לה גט

ס. וגרע מגט ישן ששם רק היה יחוד לאחר הגט, אבל הכא שכנסה לאחר הגט גרע ולא תנשא בו. ולא נקט השו"ע פיסולו של הגט כאן מטעם מוקדם, דפסול של מוקדם אפשר להכשירו ע"י שליח, וכאן לא מהני אפי' ע"י שליח כמו שכתב הפרישה והב"ש, ומטעם שלא יאמרו גיטה קודם לבנה. ובכתב זמן הנתינה לא הוי מאוחר כיון דאינו נותן לה אותו עד אותו יום שכתוב בו, מיהו מתוס' דף פ' משמע דגם זה הוי מאוחר, וע"כ לכתחילה לא יגרש בו, כ"כ הב"ש.

ע. דהוי דבר שלא בא לעולם ולא שייך בו כתיבה וחתימה לשמו ולשמה. וביבמתו ספיקא דגמ' הוא ועלתא בתיקו ולכן הוי ספק מגורשת.

פ. מיבמות נ"ב ע"ב.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

סתם, הוי כאלו פירש לזיקתה). נתן לה גט למאמרה ולא לזיקתה, נשארה זקוקה כמו שהיתה, ואינה מותרת אלא לשאר אחים, אבל המגרש אסור בה. וי"א שמותרת אף למגרש.

עין משפט ד.ה. **אה"ע סימן קע סעיף א**
 עיין לעיל דף נב. עין משפט ע

עין משפט ו.ז. **אה"ע סימן קע סעיף יג**

יג. וכן אם חלץ ליבמתו, וחזר הוא או אחיו וחלצו לצרתה, אין אותה חליצה כלום לאסור בקרובותיה. או שני יבמים שחלצו ליבמה אחת, זה אחר זה, אין חליצה אחרונה כלום, ומותר בקרובותיה. אבל אם אחר שחלץ ליבמתו, בעל, או קדש הוא או אחיו אותה או צרתה, תפסי להו קדושין בהם וצריכה גט, בין קידשה לשם אישות כגון שקידשה סתם, בין לשם יבמות כגון שאמר לה: הרי את מקודשת לי לזיקת יבמים.

עין משפט ז.ז. **ח"מ סימן ערה סעיף כה**

כד.כה. כ. המחזיק בנכסי הגר ובשל הפקר ואין דעתו לקנות אע"פ שגדר ובנה לא קנה.

וכן העודר בנכסי הגר וכסבור שהם שלו לא קנה פ.

עין משפט ט. **ח"מ סימן ערה סעיף כו**

כו. היה עודר בנכסי הגר לקנותם, וכסבור שהם של גר אחד ונמצאו של גר אחר, הרי זה קנה ז. הואיל ונתכוון במעשיו אלו לזכות מן ההפקר.

צ. שם ביבמות נ"ב ע"ב.

ק. ואפילו אמר לה בשעת החליצה: על מנת שלא תנשאי לאיש, וכפל תנאו, אינו כלום. תשובת הרא"ש כלל נ"ב.

עין משפט י.

אה"ע סימן קע פעיף יד

יד. הא דאין מעשה מועיל אחר ביאה, דדוקא בביאה כשירה שלא קדם לה מעשה אחר. אבל ביאה פסולה, כגון שנתן גט לזו ובעל את זו, או עשה מאמר בזו ובעל את זו, מועיל מעשה שיעשו אחרים, שאם יחלוץ הוא או אחיו לשלישית, יאסרו בקרובותיה, וגם היא לא סגי לה בגט, דאכתי נשאר בה זיקה. אבל חליצה, אפילו היא פסולה, שקדם לה מעשה אחר, כגון שנתן גט לזו או מאמר בזו, ואח"כ חלץ לה או לצרתה, אפ"ה אין מועיל אחריה, אם חזר הוא או אחיו וחלץ לה או לצרתה; אבל אם בעל או קדש, תפסו בה.